

O zi de naștere

Rapunzel e acum o tânără frumoasă. A crescut ascunsă într-un turn înalt, fără să știe că Mama Gothel nu e adevărata ei mamă și că, de fapt, o răpise din pruncie, pentru a profita de puterile părului ei lung și auriu, pe care îl atinge zilnic și astfel nu îmbătrânește niciodată. Dar Rapunzel crede că Mama Gothel o ține în turn din prea multă iubire, pentru a o proteja de pericolele lumii de afară. Așa că Rapunzel privește peisajul de la fereastră și se întreabă ce sunt lampioanele care plutesc pe cer în fiecare an de ziua ei de naștere. Cum mâine va împlini optsprezece ani, știe deja ce cadou să-i ceară Mamei Gothel.

– Mamă, de ziua mea de naștere, aș vrea...

Rapunzel ezită.

– Mă gândeam că poate mă duci să văd luminițele plutitoare.

– Inutil, mârâie Mama Gothel. Sunt stele.

– Stelele nu se mișcă! protestează Rapunzel. Trebuie să le văd! Trebuie să știu ce sunt!

– Sărmana mea copilă! Nu se poate! Afară sunt sălbatici care vor să-ți facă rău.

Rapunzel tace și se aruncă în brațele Mamei Gothel, care rânjește pe ascuns.

„De fapt, ce vreau mai mult?” se întreabă fata. „Am tot ce-mi pot dori aici. Dacă ies din turn, ce altceva voi găsi în afară de griji? Mai bine să nu cer prea multe...” Și Rapunzel oftează. Poate că e mai bine să te mulțumești cu ce ai... deși, cu siguranță, asta nu te duce prea departe!

Misiunea Sergentului

Lucrurile aveau să se schimbe acasă la Andy. Pentru că tânărul urma să plece la universitate, jucăriile sale aveau să fie depozitate în pod. Într-o dimineață, Woody și Buzz îl văzură pe Sergent sărind peste pervazul ferestrei împreună cu oamenii săi.

– Hei, Sergentule, ce faci? îl întreabă Buzz.

– Lupta s-a sfârșit, prieteni! răspunse soldatul. Așa că noi plecăm!

Armata Sergentului nu mai avea decât doi cadeți și pe el însuși. Sergentul considera că era de datoria lui să le găsească un alt copil care să se joace cu ei. Așa că toți trei săriră pe fereastră, deschizându-și parașutele.

– Spre noi aventuri, băieți! le zise Sergentul.

După câteva minute, unul dintre soldați strigă:

– Țintă vizibilă la ora șase, comandante!

Toți trei văzură un magazin de jucării.

– Excelent, cadet! se bucură Sergentul.

Aterizară în parcare a magazinului și așteptară ascunși în apropierea intrării. În sfârșit, Sergentul îi anunță că o mamă și fiul ei se pregăteau să iasă.

– Băieți, fiți pregătiți, șopti Sergentul. La comanda mea...

Când puștiul trecu prin fața lor, Sergentul le dădu semnalul: „Porniți!”.

Și săriră toți în punga de hârtie a copilului. Dar Sergentul își dădu seama că, în loc să se întoarcă acasă, mama și băiatul ei intrau într-o patiserie. Misiunea avea oare să fie compromisă din pricina câtorva prăjituri?

3

Insula misterioasă

În noul său costum de Incredibil, Bob Parr urcă în aeronava ultrarapidă care trebuia să îl ducă spre locul unor noi aventuri. Aeronava decolă, ieși dintre nori, se îndreptă către o lagună turcoaz și atinse suprafața apei, apoi se scufundă sub valuri. În câteva secunde, ajunse la un sas uriaș. În timp ce porțile submarine se

închideau în spatele lui, tubul unei pasarele se fixă de fuselajul aeronavei. Domnul Incredibil își desprinse centura de siguranță, se ridică și o însoți pe femeia elegantă care îl aștepta așezată într-o navetă rotundă ca o bulă.

– Încântat să te revăd, Mirage! zise el.

Apoi, naveta își luă zborul. După un scurt traseu sub pământ, ieși sub cerul liber. Făcu un viraj și se apropie de o cascadă enormă, care se desfăcu în două pentru a o lăsa să treacă. Mica navă se ridică în interiorul vulcanului unde se afla sediul firmei care-l trimisese pe Bob Parr în misiune. În sfârșit, ușile automate ale unui apartament superb se deschiseră în fața lui Mirage și a oaspetelui său.

– Sedință în sala de conferințe la ora 14 fix! anunță tânăra femeie.

Uimit, acesta își aruncă servieta pe pat și ieși în balconul ce oferea o priveliște impresionantă. Bărbatul misterios care construisese locul acesta trebuie să fi fost un geniu, gândi domnul Incredibil, privind oceanul.

4

Frumoasa și Bestia

Un inventator strălucit!

Nu te puteai plictisi în castelul prințului și al lui Belle. Prietenii soseau și plecau, iar Maurice, tatăl tinerei stăpâne, lucra mereu la câte o invenție. Într-o dimineață, Maurice puse o mașinărie în bucătărie și i-o arătă guvernantei.

– Un instrument care ne va ușura traiul, zise el. Rânduitorul de farfurii.

Așeză un teanc de farfurii sub brațul mașinăriei, apoi apăsă pe un buton. Mașinăria începu să lanseze vase în toate direcțiile, spărgându-le de pereți și de podea.

– Trebuie îmbunătățită, zise Maurice rușinat, oprind mașinăria.

A doua zi, tatăl stăpânei reveni cu o altă invenție.

– Este un curățător de covoare, explică el, arătând spre o cutie mare din care ieșea un tub.

– Cum funcționează? întrebă doamna Ceainic.

Maurice apăsă pe un buton. Instantaneu, perdele, perne și lămpi dispărură în interiorul aparatului, ba chiar și Maurice fu în pericol să fie tras odată cu ele.

A treia zi, inventatorul avu o altă idee: o mașină de spălat care inundă primul etaj al castelului.

– Maurice, îi zise doamna Ceainic, este foarte drăguț din partea ta că vrei să-mi ușurezi munca. Dar singurul lucru pe care mi-l doresc este să-mi aducă cineva o ceașcă de ceai la sfârșitul zilei.

– Am exact ceea ce doriți, spuse Maurice.

– Cum așa? spuse doamna Ceainic.

– Da, răspunse inventatorul cu o plecăciune.

Permiteți-mi să mă prezint: Maurice, la ordinele dumneavoastră!

atât de bine, încât niciuna nu are nevoie de reparații.

Deodată, mica năzdrăvană o aude pe Noa, zâna animalelor, râzând cu poftă. Se îndreaptă spre ea, lângă arborele cu fluturi.

– De ce te amuzi așa? o întrebă Clopoțica.

– Colorez aripile fluturilor. Dar firele de păr ale pensulei îi gâdilă, și fluturii se tăvălesc de râs... și mă fac și pe mine să râd!

– Sunt foarte frumoase aripile pe care le pictezi! o laudă zâna-cârpăce.

– Mulțumesc, Clopoțico! Pictez toți fluturii la fel, cu excepția unui mic punct într-un colț.

Deodată, un zgomot înfricoșător răsună în întreaga pădure. E o mașină care trece pe un drum de țară din apropiere. Noa tresare de spaimă.

– Ah, nu! Am stricat desenul de pe aripa acestui fluture! Uite, bietul de el, are o pată îngrozitoare chiar în mijloc!

– Nu-ți face griji, Noa! Puțină variație nu strică, o consolează Clopoțica.

– Ești drăguță, Clopoțica.

– Nu, e adevărat! Ai creat un fluture original, care ne va aminti de clipa ta de frică. I-am găsit și un nume: veșmânt de vară!

Noa izbucnește în râs, privind cum capodopera ei își ia zborul veselă.

5

Disney Zânele Tinker Bell - Clopoțica

Veșmânt de vară

Clopoțica se află în misiune în lumea oamenilor, unde zânele se pregătesc să instaleze vara. Dar se plictisește. Invențiile sale funcționează

Clopoțica n-are nimic de făcut

Ce agitație în lumea oamenilor! Zânele au coborât din Țara de Nicăieri pentru a aduce pe lume vara.

În Țara de Nicăieri există o veritabilă armată de zâne lucrătoare, care muncesc în secret.

Doamna ministru a verii s-a arătat foarte fermă, și nicio muncitoare nu îndrăznește să nu se supună. Mai puțin una, Clopoțica, cea mai încăpățânată și mai curajoasă dintre zânele-cârpăce.

Tocmai sosește în lumea oamenilor însoțită de Terence, prietenul ei.

Se așază împreună într-o poieniță luminoasă, dar cam liniștită pentru Clopoțica.

- Asta este tabăra zânelor? oftează ea.
- Bineînțeles că nu! îi răspunde Terence.

Doar trebuie să ne ascundem de oameni!

O conduce apoi la un stejar uriaș și dă la o parte frunzișul. Micuța este uimită: tabăra zânelor e mult mai frumoasă decât își imaginase.

- Vara e anotimpul cel mai greu de instalat, îi explică Terence. Nu ne ajunge o zi.

- Aveți nevoie de o mână de ajutor? le întreabă ea pe zânele întâlnite în cale. Aș putea face ceva pentru voi?

- Nu, mulțumim, invenția ta funcționează foarte bine.

Clopoțica nu găsește nimic de făcut și, în cele din urmă, oftează descurajată:

- Singura șansă să găsim ceva de lucru ar fi să mă apuc să nascocesc din nou invențiile astea perfecte... Ce ghinion, nu?

DISNEY · PIXAR

POVESTEA JUCĂRIILOR 3

Misiunea Sergentului (II)

După ce au reușit să se strecoare în punga de cumpărături a unui băiețel, Sergentul și cei doi soldați sperau să-și găsească un nou cămin. Dar un ocol pe la patiserie riscă să le zădărnicească planurile...

Vrând să ia o prăjitură uriașă, băiatul răstoarnă punga de pe marginea mesei. Soldații sunt aruncați pe podea și privesc dezamăgiți cum ținta numărul 1 părăsește magazinul fără ei.

Patiserul se apleacă să-i adune.

– La țane! Tocmai aveam nevoie de niște figurine...

După ce îi spală, îi șterge și îi așază în vârful unui tort aniversar.

– Ei, băieți, vom avea o noapte... foarte friguroasă! oftează Sergentul, în timp ce patiserul pune tortul într-o vitrină frigorifică.

Captivii au răbdare până dimineată, când tortul este ambalat și dus undeva departe. Sergentul și soldații se trezesc într-o pizzerie, în mijlocul unei petreceri.

– Soldați ai Armatei Verzi! exclamă sărbătoritul, luând figurinele și punându-le pe masă.

– Poate asta e șansa noastră, băieți! Probabil că băiatul ne va duce la el acasă, șoptește Sergentul.

Timp de o oră, îl observă pe copil cum se distrează cu prietenii săi la jocurile video din sală. Apoi băiatul dispare.

– Comandante! Am pierdut contactul vizual! strigă unul dintre cadeți.

– Ținta numărul 2 e pe cale să părăsească incinta. Haideți, băieți! Repede!

Mica trupă aleargă afară și ajunge în parcare. Prea târziu însă – copilul e deja departe.

– E interzis să ne arătăm oamenilor, protestează zâna-cârpăce, nu să le studiem invențiile.

În spatele mașinii, Clopoțica e atentă la drum, pentru că nu vrea să se rătăcească la întoarcere.

– Chestia asta merge chiar foarte repede, e extraordinară! Dacă o să înțeleg cum funcționează, o să construiesc una pentru regina Clarion, hotărăște mica zână-cârpăce.

Dar, de fapt, ea este mai interesată de oameni... Visează să vadă unul de aproape. Bineînțeles, va rămâne ascunsă, pentru că se spune că oamenii se amuză vânând fluturii cu plase mari.

În fine, mașina oprește în fața unei case vechi de țară. Clopoțica se strecoară neobservată între crengile unui copac. Pasagerii ies din automobil: un bărbat cu valize și o fetiță cu păr lung și roșcat.

„O să mă țin după ei până în casă!“ își spune Clopoțica.

În ultima clipă, se răzgândește. Oamenii aceștia au o pisică mare, care mănâncă zâne... Totuși, sare pe motorul cald al mașinii, ca să-l examineze!

– Indiferent ce pericole am de înfruntat, râde ea, nu renunț niciodată!

8

Clopoțica nu renunță niciodată

Zânele pregătesc instalarea verii și au tabăra sub coroana unui stejar uriaș, ferite de privirile oamenilor. Dar, într-o zi, o mașină trece pe drumul din apropiere, și Clopoțica, curioasă, pornește după ea.

– Nu, stai! încercă s-o oprească Vidia. Știi că e interzis!

Disney · PIXAR
POVESTEA
JUCĂRIILOR
3

Misiunea Sergentului (III)

Rămași în parcare a unei pizzerii, Sergentul și soldații săi speră să găsească o soluție pentru a-și continua misiunea.

O camionetă de livrări se oprește lângă ei.

– Hei, Joe, sunt gata de livrare! strigă șoferul către un angajat al pizzeriei.

– Fii atent, aceste pizze sunt pentru picnicul Exploratorilor Juniori.

Sergentul surâde. Toți trei se agață de acoperișul camionetei și se ascund în racheta de plastic care o decorează. La un hop, mașina se zgâlțâie și deschide parașuta unuia dintre cadetii. Celălalt soldat se agață de picioarele camaradului său, pentru a-l împiedica să zboare. Sergentul se prinde cu o mână de el, iar cu cealaltă de rachetă, dar bielele jucării nu rezistă mult timp...

Sergentul îi face un semn celui de-al doilea soldat și dă drumul rachetei, astfel că parașuta îi poartă pe toți trei prin aer. Apoi aterizează teferi la marginea drumului.

Înainte de căderea nopții, soldații își așază tabăra pe spațiul verde de lângă o benzinărie. Trebuie să se gândească la ziua de mâine. În timp ce cadetii improvizează un cort dintr-un

ziar vechi, Sergentul se cațără pe acoperișul benzinăriei. De acolo poate admira toate clădirile din jur. Cu inima plină de speranță, mica jucărie privește luminile cum se sting una câte una la toate ferestrele.

– Trebuie să fii undeva, șoptește el, visând la copilul care îi așteaptă – cine știe? – poate chiar foarte aproape.

Disney
Merlin
l'Enchanteur

Provocarea doamnei Mim

Într-o dimineață, doamna Mim se prezintă la castelul tânărului rege Arthur.

– Am venit să-l văd pe Merlin! anunță ea garda. Du-te și caută-l imediat!

Îngrozit, străjerul îl chemă pe vrăjitor.

– Doamnă Mim! Ce plăcere să vă revăd!

– Din cauza ta, scarlatina m-a țintuit la pat patru săptămâni! Am venit să mă răzbun, Merlin! E inutil să mai arunci asupra mea vreo boală. Am devenit imună! N-o să mă mai învingi de data asta!

– Foarte bine, doamnă Mim. Să ieșim și să căutăm un loc unde să ne putem înfrunța...

Ajunseră într-o poiană întinsă din pădure, iar Merlin dădu startul confruntării, transformând-o pe doamna Mim într-un țânțar imens.

Ea așteptă ca vechiul său adversar să-și folosească toate trucurile pe care le știa. Merlin, în schimb, începu să strănute violent.

– Mă scuzați, doamnă Mim... Am răcit teribil! zise el cu batista în mână.

– Ai răcit? țipă doamna Mim.

Într-o clipită redeveni om. Ba chiar începu să strănute și ea.

– Ah, Merlin, iar ai câștigat! pufni doamna Mim. M-am gândit la tot soiul de boli, dar la o simplă răceală, nu! Simt că am deja febră!

– Sărmana mea prietenă, să lăsăm duelul pe altă dată, zise Merlin. Ce-ai spune de o ciocolată caldă?

Doamna Mim îl însoți la castel. În fața șemineului din salon, își povestiră unul altuia peripețiile magice, sorbind din băuturile calde. La fel de răciți, nu se întrerupseră decât ca să-și sufle nasul din când în când!

11

Un potop de catastrofe

Clopoțica este o zână-cârpăce foarte curioasă. Cel mai mult o interesează lumea oamenilor, pentru că au invenții foarte originale!

Așa că, într-o zi, zărind un automobil care trece pe drumul din apropierea taberei zânelor, mica ștregăriță îl urmărește pentru a-l cerceta îndeaproape... Mașina oprește în fața unei case, iar șoferul și fiica sa coboară și intră în casă. Fără să ezite, Clopoțica sare direct pe automobil.

– Ah! se minunează ea în fața motorului. Ce mecanism ingenios!

Tochmai examinează bujiile și bateria, când Vidia, zâna cea rapidă, sosește bătând din aripi.

– Clopoțica! Trebuie să pleci de aici! E riscant să rămâi în preajma oamenilor.

– Nu, sunt foarte atentă, o asigură Clopoțica.

– O, da! o ironizează Vidia. Cum îți bagi nasul peste tot, aduci numai necazuri. Te știe toată Valea Zânelor!

– O să fie bine! se încăpățânează mica zână-cârpăce.

Deodată, Vidia primește drept în față un jet de apă rece ca gheața. Clopoțica declanșase sistemul de răcire a motorului... Sărmana Vidia!

– Ajutor! strigă ea. Dacă apar oamenii, n-am să pot scăpa!

Clopoțica iese în grabă de sub mașină și o vede pe Vidia udă flească.

– Mă acuzi că provoc o sumedenie de necazuri... dar tu, Vidia, te-ai apucat să faci baie aici, în lumea oamenilor!

– Mie-mi spui? mârâie zâna, roșie de furie.

12

Misiunea Sergentului (sfârșit)

Zorii zilei îi prind pe Sergent și pe cei doi cadeți în grădina benzinăriei.

Se trezesc brusc, căci gunoierii strâng tocmai ziarul ce le servea drept cort. Cei doi parașutiști izbutesc să rămână la sol, dar Sergentul este aruncat într-o pubelă și dus de acolo.

El se cațără pe marginea tomberonului, apoi este aruncat în bena unei mașini de gunoi.

Când în sfârșit reușește să iasă la suprafață, Sergentul îi vede acolo și pe cei doi cadeți, care săriseră după el în camion. Se așază pe marginea benei și se agață unul de celălalt ca să-l tragă de acolo.

Toți trei sar din camion și aterizează pe o alee. De dincolo de gard răsună ecoul unor râsete.

Sergentul și cei doi soldați se urcă pe gard. În fața lor se întinde o grădină minunată, plină de balansoare și de leagăne colorate. Mai în spate, o minge roșie sare într-o cutie cu nisip.

După un salt cu parașuta, iată-i în grădină, înconjurați de un grup de jucării vesele.

– Bine ați venit la grădinița Rază de Soare! le urează ele cu prietenie.

Ken și Barbie le arată împrejurimile, iar cei

trei decid să rămână aici.

A doua zi, Sergentul își vede camarazii purtați din mână în mână la joacă toată ziua și se gândește mândru că, deși cea mai grea din viața lui, misiunea lor fusese încununată de un succes formidabil.

13

Existența zânelor

Clopoțica și prietenele ei din Valea Zânelor au misiunea de a aduce vara în lumea oamenilor. Cum mica zână-cârpăce și-a terminat deja treaba, profită de timpul liber pentru a observa oamenii.

– E prea periculos! o ceartă Vidia.

Dar Clopoțica e mai interesată de cei doi locatari ai casei vechi – profesorul Griffith și fiica lui, Lizzie –, care tocmai scosese valizele din portbagajul mașinii.

Deodată, Lizzie zărește un fluture zburând prin grădină. Încântată, fetița îl lasă să i se

așeze pe deget și observă că aripile lui sunt diferite. I-l arată tatălui său, spunând:

– E ciudat, dar frumos. Probabil că zânele l-au pictat astfel.

– Nu există zâne! protestează tatăl ei.

Ascunsă sub mașină, Clopoțica se înfurie. Dă să se năpustească spre profesor, dar Vidia o trage înapoi.

– Nu, stai aici! Dacă te vede, o să te prindă!

– Dar Lizzie are dreptate, bălmăjește Clopoțica. Noa a pictat așa aripile fluturelui.

– Și ce? rostește Vidia. Tatăl ei nu trebuie să știe. A prins deja un fluture în plasă ca să-l studieze.

– Ai dreptate, admite Clopoțica. Prefer să hoinăresc neobservată, dar liberă! Sunt atâtea aventuri care mă așteaptă, ar fi păcat să nu le trăiesc!

Sub ochii îngroziți ai Vidiei, micuța încăpățânată o zbughește să exploreze grădina oamenilor.

Frumoasa
Adormită

Un far în pădure

Prințesa Aurora l-a adoptat pe Dracus, un dragon micuț și simpatic, deloc periculos. După ce a băgat spaima în toți locuitorii castelului, acesta s-a arătat prietenos și toată lumea l-a îndrăgit.

14

În seara aceasta, părinții Aurorei urmează să cineze la castel. Cum ei nu l-au văzut încă pe Dracus, prințesa e îngrijorată.

– Cu siguranță, mama va țipa de frică, îi spune ea lui Dracus. Cândva, ursitoarea cea rea s-a transformat în dragon pentru a ne ataca pe mine și pe Phillip.

Dracus strâmbă din bot. Aurora îl mângâie pe cap, râzând.

– Am încredere în tine, Dracus. Vei ști să fii fermecător, iar părinții mei te vor îndrăgi.

Deodată, se pornește o furtună. Prințul Phillip exclamă:

– Ce ploaie! Mă tem că părinții tăi se vor rătăci, Aurora. Ar trebui să găsim un mijloc să le arătăm unde e castelul...

Dracus sare pe fereastră și zboară pe acoperișul turnului de veghe. De acolo, suflă o flacăra imensă spre nori, pe care vizitiul părinților Aurorei o zărește.

– Se vede castelul, Majestățile Voastre!

În scurt timp, caleașca regală sosește la palatul Aurorei și al lui Phillip. Revenit în sufragerie, Dracus este primit ca un adevărat erou.

– Ce dragon curajos! se entuziasmează Aurora.

La desert, prințesa îi oferă cea mai mare bucată de prăjitură, spunând:

– Îți mulțumesc, Dracus, că i-ai condus pe părinții mei până aici. Tocmai ai inventat primul far de pădure... și cred că nu va fi ultimul!

Mai departe de lungul nasului

Vara abia a început. Clopoțica și-a terminat treaba în lumea oamenilor și profită de timpul liber pentru a explora grădina lui Lizzie. Vidia o însoțește.

Deodată, mica zâna încremenește.

– Ah, Vidia, privește! Lizzie a construit un drum din nasturi pe pământ!

Clopoțica râde voioasă. Cele două zâne pășesc pe drumul de nasturi, până când zăresc o căsuță fermecătoare, construită din carton, nuiele și frunze de iederă.

– Lizzie este foarte pricepută, constată Clopoțica. Căsuța asta pare făcută de o zână-cârpace!

– Dar Lizzie e o fetiță, îi amintește Vidia.

Clopoțica ridică din umeri și se apropie fără teamă de adăpostul pregătit pentru zâne. Vidia tace, pentru că nu ar recunoaște în ruptul capului că îi place căsuța...

Fără să ezite, Clopoțica împinge ușa căsuței și intră. Ce minunăție! Înăuntru, găsește mobilier pe măsura sa și totul foarte frumos decorat. Știe prea bine că Lizzie nu le-ar fi întins niciodată o capcană zânelor!

– Poți să te apropii, Vidia! Nu e niciun pericol.

– Serios?

Și, poc!, zâna cea rapidă ordonă vântului să trântescă ușa căsuței.

– Chiar dacă nu din vina lui Lizzie, iată-te închisă în această frumoasă căsuță, Clopoțica! o ironizează ea. Data viitoare să te gândești mai bine... și să vezi mai departe de lungul nasului tău băgăreț!

– O, minunat! exclamă Belle. Am terminat cartea despre cavalerii în armură și am început alta despre un prinț transformat în broscoi.

– În broscoi! strigă plita.

Dinspre cuptor se ridică deodată un fum negru. Când se mai risipi, Belle descoperi friptura uscată și legumele arse.

– Ce facem cu cina Bestiei? se îngrijoră doamna Ceainic.

În clipa aceea, în bucătărie intră Sfeșnic.

– Ce-i cu mirosul ăsta groaznic? întrebă el. Apoi înțelese ce se întâmplase. Nu-i putem servi Bestiei friptură arsă! Ce e de făcut?

– O tocană vrăjită! răspuse Belle.

Luă câteva legume, le curăță, le tăie și le aruncă în oală. Apoi adăugă friptura.

Chiar atunci, Bestia intră în bucătărie.

– De unde vine aroma aceasta deliciosă?

– E cina, răspuse Belle, făcându-le cu ochiul doamnei Ceainic și plitei. O tocană vrăjită!

16

Frumoasa și Bestia O tocană vrăjită

Belle se plimba prin castel fredonând o melodie. Trăia aici de câteva luni și începuse deja să se simtă ca acasă. Locuitorii castelului, transformați în obiecte vrăjite, se purtau frumos cu ea.

Belle intră în bucătărie să le facă o vizită doamnei Ceainic și plitei.

– Bună ziua, Belle! o primiră ele amabile.

– Bună ziua! răspuse fata.

– Ai venit la timp pentru o ceașcă de ceai, rosti doamna Ceainic.

Ceșcuță sări pe bar și se așeză în fața fetei.

– O să-ți țin eu ceaiul, zise el.

– În regulă, se învoi Belle.

– Cum ți-ai petrecut dimineața în bibliotecă? întrebă doamna Ceainic.

17

Arca zânelor

Zânele au misiunea de a instaura vara în lumea oamenilor. Dar Clopoțica, fire curioasă, se amuză urmărind o mașină care trecuse prin apropierea taberei lor. O fetiță o descoperă și o duce în camera sa.

– Fug să aduc ajutoare! îi strigă Vidia prin geam.

Vidia nu știe că fetița se poartă frumos cu Clopoțica. Altfel, n-ar mai fi atât de îngrijorată... și ar avea timp să se adăpostească de furtuna care tocmai izbucnise! Neputând zbura prin ploaie, Vidia traversează poienița în fugă și ajunge udă learcă în tabăra zânelor, explicându-le:

13